No. 2180 Zaterdag 17 October 1925. 42ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: St. Elisabeth's Gasthuis.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

De Troonrede.

H. M. de Koningin heeft Dinsdag 15 September de vereenigde zitting der beide Kamers der Staten-Generaal met de volgende Troonrede geopend:

„In Uw midden, Leden der Staten-Generaal, herdenk Ik met voldoening, dat er voor ons Volk in zoo menig opzicht reden tot dankbaarheid bestaat.

Innige deelneming vervult Mij met de slachtoffers van de ramp, die in de afgeloopen maand verschillende deelen van het land teisterde. Het gevoel van saamhoorigheid, dat zich, waar het geldt geleden verlies te lenigen, weder zoo krachtig openbaarde, stemt echter tot erkentelijkheid.

De toestand van land- en tuinbouw geeft in menig opzicht reden tot voldoening, al zijn de vooruitzichten voor de naaste toekomst niet geheel zonder schaduwen.

Handel en Nijverheid verkeeren nog in moeilijken toestand; in niet geringe mate is daarop van invloed de economische gesteldheid buiten onze grenspalen.

Al blijven zorgen drukken, zoo kan niettemin van eenige verbetering in den algemeenen toestand des Lands worden gewaagd.

Het gevaar voor de ontwrichting van den toestand van 's Lands geldmiddelen kan als afgewend worden beschouwd. Ingrijpende maatregelen zijn daarvoor noodig geweest. Blijft de financieele toestand zich gunstig ontwikkelen, dan zal, naast verlichting der aan de burgerij opgelegde lasten, ook verzachting van enkele der in de laatste jaren genomen maatregelen in overweging kunnen worden genomen.

Zoo voor Bestuur als Wetgeving blijft handhaving van de Christelijke grondslagen van ons volksleven richtsnoer.

Vereenvoudiging van den Staatsdienst, waar mogelijk inkrimping van Staatsbemoeiing, en betrachting van de uiterste soberheid in het beheer der publieke middelen blijven dringend geboden. Voorzieningen, die omvangrijke geldelijke offers van de schatkist vorderen, dienen dan ook vermeden te worden.

Onze betrekkingen met de andere mogendheden zijn van den meest vriendschappelijken aard.

De geldelijke verhouding tusschen Rijk en Gemeenten zal worden herzien.

Met volstrekte handhaving van de grondwettelijke financieele gelijkstelling op het gebied van het lager onderwijs, blijft het oog gericht zoowel op het houden van de kosten van het onderwijs binnen redelijke grenzen, als op het wegnemen van onnoodige beperkingen van de vrijheid van het onderwijs.

Een voorstel zal worden gedaan tot wijziging van de regeling van de schoolgeldheffing.

In afwachting dat de ontwikkeling van den internationalen toestand de verwezenlijking zal toelaten van de door den Volkenbond in uitzicht gestelde algemeene beperking van bewapening, zal reeds thans het streven er op gericht zijn om, bij behoud eener weermacht, welke met den bestaanden internationalen toestand rekening houdt, geleidelijk te geraken tot verlaging van de militaire uitgaven.

Maatregelen zijn in overweging tot instelling van een Departement van Landsverdediging, waaraan de belangen van Land- en Zeemacht zullen worden toevertrouwd, voor zoover deze laatste niet naar het Departement van Koloniën moeten overgaan.

De zorg voor de groote verkeerswegen te land vordert bijzondere aandacht. Ook hieromtrent zijn voorzieningen in overweging genomen.

Op sociaal terrein blijft een omzichtig beleid noodzakelijk. Geleidelijk zal de in het verleden gevolgde lijn worden doorgetrokken. Naarmate de economische toestanden in ons land dit mogelijk maken zal de Arbeidswet 1919 verder behooren te worden doorgevoerd.

Invoering der ziektewet, nadat deze gewijzigd is, óók in dezen zin, dat meer ruimte wordt gelaten aan hetgeen in de maatschappij is opgekomen, is geboden.

Wettelijke regeling van het collectieve arbeidscontract zal worden bevorderd.

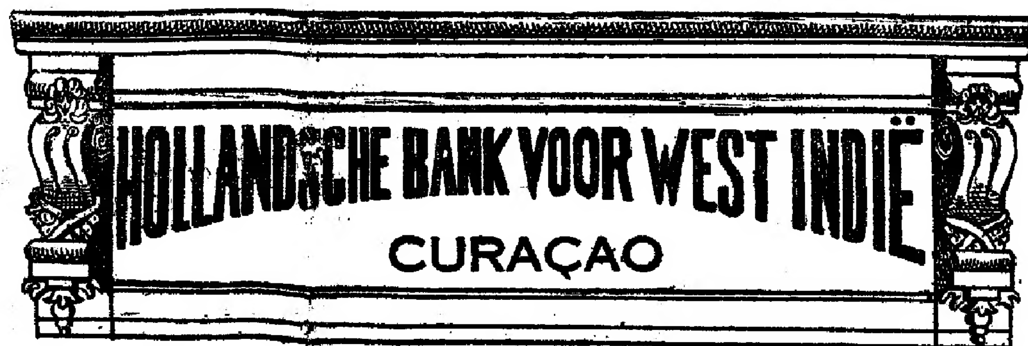
Ten aanzien van de Volkshuisvesting zal de Regeering zich als regel beperken tot de taak, zooals de Woningwet zich die heeft gedacht.

Maatregelen tot uitbreiding van werkgelegenheid zijn in overweging.

Het beheer van 's Lands overzeesche gewesten zal worden voortgezet in een geest welke met onze zedelijke roeping jegens die gewesten in overeenstemming is. Om in de toenemende behoeften van land en volk te kunnen voorzien is ruime toevloeiing van kapitaal onmisbaar. Gewaakt zal worden dat de belangen der Inlandsche bevolking niet door overwicht van dat kapitaal worden benadeeld.

Moge God Zijn milden zegen aan Uw arbeid schenken!

Ik verklaar de gewone zitting der Staten-Generaal geopend.

LOURDES.

„Weer bezochten wij Lourdes.

Een vreemde onderneming, schrijft iemand in de lib. *„N. Rott. C."*, als gij er niet henen gaat met een overgegeven vertrouwen, met een onwankelbaar geloof.

Het is haast, of wij bij het binnenkomen aan de banlieu door den ambtenaar van den Octroi met de oogen worden onderzocht, of soms de nieuwsgierigheid alleen ons voerde langs de gladde wegen over Tarbes, naar het Zuiden, de Pyreneeën en de heilige stad tegemoet. Over steile straten, langs hooge huizen, hotels, winkels en garages, dalen wij tot in het midden van de roezige winkelbuurt. Een loome warmte hangt er. Op de smalle trottoirs is het verkeer druk. Winkeljuffrouwen hangen voor de open uitstallingen van snuisterijen en prentbriefkaarten. Een oud electrisch trammetje, dat in deze ziekenstad overal stopt, klimt en daalt en brengt ons in de Rue de la Grotte. Een verkeersagent, een grijsaard, rookt er zijn sigaret. Als wij de Eglise du Rosaire binnen willen gaan, golft er een stoet bedevaartgangers uit, een Belgische processie. Wij blijven staan en wachten: het duurt eindeloos. Binnen klinkt orgelmuziek en twee aan twee, trekken geestelijken, kinderen, mannen en vrouwen, zieken in wagentjes, vaandeldragers zingend langs ons heen. Velen zijn tot tranen toe geroerd.

Ze zien ons niet, ze staren voor zich uit of lezen hun lied af uit hun boek. Ontroerend mooi klinkt dat gezang, een zoete, kinderlijk- eenvoudige wijs, simpel als hun geloof. Telkens opnieuw dringt hetzelfde vers, gedragen door deze honderden geloovigen, de kerk uit, het kerkplein over, dat brandend heet is onder de zengende middagzon. Op geen gezicht staat twijfel of opstand. Zekerheid, verheerlijkheid, dat nemen zij mee uit de koele, hooge ruimte, waar steeds dóór de orgelmuziek nog zwellend aandreunt, dezelfde wijs, tot de laatste de ledigheid achterlaat. De stoet volgt zijn leiders, den hoek om, naar de miraculeuze grot. Dan, vóór het wonder, waar tegen den rotswand het beeld van Maria, naast tallooze krukken is opgehangen, is het plotseling stil. Een priester houdt een toespraak, in vleiend Fransch, in 't frissche Vlaamsch. De stemming van Lourdes zij de stemming van elken dag, bij het dagelijksch werk, dat straks weer wacht. Weer valt een lied in en ineens, achter ons, klinkt een jonge, zuivere, trillende stem boven het koorgezang uit. Het ontroert ons — maar de anderen kijken niet op. Zij hebben al zooveel ontroerends gezien, zooveel ontroerends gehoord.

Zig-zag gaat de weg naar boven, naar de basiliek. Een stoet van jonge meisjes, met lichtblauwe mantels, sluiers over het hoofd, haast ons met veerkrachtigen stap voorbij. Ze bewonen haar eigen huis, het Engelsche huis, 't zijn onderwijzeressen uit het koele Albion.

We vernemen van haar, dat morgen Frankrijk, Frankrijk alléén, naar Lourdes zal opgaan.

Achttien treinen voeren dan van vier uur af tot 's middags twee uur uit heel het groote land de pelgrims aan. Alleen 2000 zieken en gewonden worden al verwacht uit: Bordeaux, Parijs, Marseille, Limoges, Blois, Verdun, Orleans, Nimes, Nice, Mans, Chalons, Toulouse, die komen mee met de stoeten uit Noord en West en Oost naar het Zuiden toe. De dragers zullen het druk hebben, ze zijn georganiseerd als een leger. Wie zijt gij, kunt gij hun vragen. Zij zullen antwoorden: Wij zijn de liefdadigheid, wij dragen allen dienzelfden naam. Ze komen en gaan, in een geheimzinnig incognito. Drie dagen lang zal er alleen Fransch worden gesproken, drie dagen Fransch bidden en Fransch loven. Lourdes wacht ze af. De Belgen gaan heen en de Engelschen, de Polen, Oostenrijkers en Tsjechen, al die vertegenwoordigers van Europa.

En aan de voeten van het heilige komt Frankrijk — Frankrijk alléén."

Men schijft uit Lourdes aan *De Tijd*:

Zondag 23 Augustus was de sluitingsdag van het triduum, dat te Lour-

De Safier.

Waarom was zij op een avond zoo droomerig gebleven voor dat heerlijke kleinood, dat haar van uit het ivorenpluche étui, met zijn blauwe blikken als 't ware aanstaarde....?

Waarom....? Voelt ge niet dat de Voorzienigheid u somtijds als 't ware bij de hand vat en u heenleidt naar een bepaalde zaak?

Het was een treurige dag geweest. Mevrouw had de begrafenis bijgewoond van een oude dienstbode op het kerkhof Pantin; en zij die meende heel Parijs te kennen, omdat ze somtijds 't familiegraf bezocht in *Père-Lachaise* of zich liet brengen naar de Gare de l'Est als ze naar buiten ging, had door de raampjes van haar rijtuig nu een ander Parijs ontdekt.... een Parijs, waarvan ze nooit iets had vermoed, het echte Parijs toch, omdat dàt de wetten doet opleggen.... een rommelig Parijs, prozaïsch door zijn lange reeksen eentonige straten met huizen dicht opelkaar, waarvan de armoede der bewoners u uit de ramen tegenblikt... een Parijs met doodloopende sloppen, met kroegen, met fabrieken; een Parijs, waar apachen huizen en de ellendelingen der maatschappij.

Dien dag was ze in haar elegante woning teruggekeerd, heelemaal onder den indruk van wat ze gezien had.... En in haar hart voelde ze iets als medelijden groeien.

* * *

Toen ze haar handschoenen, haar voilete, haar ringen opborg was het étui met den safier haar in de handen gekomen.

Ze had het foudraal geopend: de blauwe schittering had haar oogen geboeid en het scheen haar toe of het kleinood haar zegde:

— Verkoop me....

— Ja, verkoopen!....

— Ja, want door mij kunt ge oneindig veel goed doen.

— Je verkoopen ???....Maar ben je dan je eigen geschiedenis vergeten?... Herinner 't je eens.... Het was een week voor mijn een-en-twintigsten verjaardag, een mooie winteravond, helder en koud... Met mijn man kwam ik de Rue de la Paix af en ik bleef stilstaan voor den juweliers-winkel van Melleris. Heel het Parijs van 5 uur bewoog zich daar, keurig gekleed, ruischend, kokèt, met zijn eleganties en zijn koortsigheid. Vrouwen gingen voorbij aan den arm van een man, gelukkig te leven: ik kreeg den indruk een koningin te wezen.

Ik zag je toen, safier.... Je schitterde als een bekoring; ster van azuur te midden van andere sterren....

En toen kwam er bij me op een krankzinnige gedachte.... Ik wilde eens weten tot hoever de liefde van mijn echtgenoot voor mij ging en zacht fluisterde ik hem toe, terwijl ik hem vaster om den arm greep:

— O! die safier!....

— .....?

— Over acht dagen ben ik jarig....

— Laten we binnengaan.... zeide hij.

— De steen kostte tien duizend franken. Zulk een hoogen prijs had ik niet vermoed. Inwendig bekroop me de angst.... Een stem riep me weg te gaan....

— Vindt je hem nog altijd zoo mooi?

— Ja.... antwoordde ik bevende.

Toen nam mijn echtgenoot, die een ernstig man was, je in zijn handen en hem op de hoogte van mijn gezicht tillend, zeide hij:

— Je hebt gelijk..., blauw kleurt je verrukkelijk!

En dat was alles....

Toen ik den winkel uitging was ik verlegen maar gelukkig, want slechts een man, die bemint, is tot zoo iets in staat.... En nu zou je willen dat ik je verkocht!....

— Verkoop me toch.... antwoord de de safier.

— Maar hij....?

— Van uit den hemel zegt hij het je nog sterker dan ik: Verkoop hem!..

***

De safier is verkocht geworden.... O!.... maar niet zonder hevigen strijd want ná de echtgenoote moest de vrouw overwonnen worden.... Maar eindelijk is hij verkocht.

Het kleine hemelsche dingetje is nu geworden een hanger nieuwe stijl, aan de dikke hals van de vrouw van een parvenu.

En het kleinood blijft opzien baren. Dikwijls op den naaikrans, het theeuur of een receptie, komen de dames nieuwsgierig dichter bij.....

— Maar lievertje, draag je een safier?

— Ja, dat zie je wel?

En in werkelijkheid fonkelt de mooie blauwe steen.... Maar dat is niet voor de dikke mevrouw van den NOUVEAURICHE, evenmin als de zon schittert voor de massa's waterdamp waarvan hij, bij zijn koninklijk slapen gaan, in zijn hemel wolken maakt van goud, van purper en van heerlijkheid....

De safier schittert.... maar tegen hetgeen hij in de verte ziet.... heel... heel ver af....

***

En hij ziet:

....Hij, de koude steen, hij heeft leven gewekt.

....Hij heeft doen ontstaan een heel kleine kapel in hout, gebouwd, door een Vereeniging van noodkapellen in een drukke arbeidsbuurt....

Een priester.... twee priesters.... drie priesters.... vier priesters zijn zelf nog te weinig om te voldoen aan de behoefte aan God, die zich zoo sterk doet gevoelen in 't hart van den arme.

— Ik heb medelijden met de schare.... zeide de Christus.

En die stem van Christus is verstaan geworden.

De kapel heelemaal vol des Zondags.... ook kinderen Donderdags een patronaat.... een secretariaat voor de armen.... een bibliotheek.... Mevrouw komt van ontdekking tot ontdekking.... vergetend haar poudre le riz, haar the's, gesprekken over den naaste in de wereldsche salons.... vergetend haar modiste, haar naaister, vergetend alles, nu zij contact heeft gevonden met de machtige ontroering van het Apostolaat....

Mevrouw brengt andere dames mede, jonge meisjes in den beginne echte luxekinderen en die, eenmaal in aanraking gekomen met de ruwe ziel van 't volk, een walging krijgen aan hare beuzelarijen, haar tennis, haar flauwe bijeenkomsten, aan heel het mondain gedoe en er naar streven vrouwen te worden ontwikkeld en nuttig voor de samenleving en die, zonder er moeite voor te doen van zelf op het arbeidsveld van 't Apostolaat echtgenooten vinden, ontloopen aan hetzelfde golf-veld of dezelfde cotillon, om te komen tot dezelfde godsdienstige overtuiging en tot hetzelfde ideaal!....

Het kleine kapelletje van hout is niet meer voldoende.... het moet worden vergroot.... er is een tweede noodig, een derde.... Dames! Heeren!.... kunt gij 't toelaten, dat er in Parijs groepen bijeenwonen van 30.000 arbeiders, die in de volstrekte onmogelijkheid verkeeren aan hun godsdienstplichten te kunnen voldoen?....

***

Dat alles ziet hij, de safier en daarom nederig onderworpen aan zijn lot, te prijken aan de dikke hals van een mondaine, schittert hij in lichtenden glans, om als 't ware zijn broeders aan te zetten een gelijke zelfmoord te plegen.

En als de invitées van deze mevrouw gemaakt-lief doen en hem bekijken door haar schildpaden face-a-main, glimlacht hij.

—.... Gij meent misschien dat het tegen u is?

— Neen.... het is niet tegen u!... het is tegen die fijne steenen torenspits, die daar omhoog rijst tegen de grijze lucht, dáár heel ver boven de buitenwijk in de verte....

En hij zegt tegen zichzelf, terwijl hij zijn facetten doet schitteren:

— En te denken dat, als ik bij mijn eerste meesteres gebleven was, ik weggeborgen zou zijn geworden in een klein doosje, zijn plaats zou gevonden hebben in een der laden van de toilettafel.... En waarom?.... Om eens op een onbepaalden dag een vaag geschenk te worden aan een onbekend jong meisje....

Net alsof dat jonge meisje om mooi te zijn noodig had met een gekleurden steen aan haar hals te loopen!...

.... Alsof het moedige meisje dat van 't patronaat thuis komt, niet oneindig veel meer chic over zich heeft en veel meer aantrekkelijk is met haar intelligent voorhoofd, haar werkjurk en haar hoedje van 1.45 francs, dan in haar wereldsche kleeding.

Gij verlangt er naar, naar parelen, safieren, smaragden, robijnen en topazen....? Het is heusch de moeite niet waard tegen hooge kosten een dulker te sturen naar den Indischen Oceaan om daar de buik van de oesters te openen.... Neem voor twee stuivers den tram naar Ivry-les-Halles.... het Hof van de voorsteden van Parijs is er vol van!....

Parijs. *(La Croix)*

Pierre l'Ermite.

des gevierd werd ter eere van de Zaligverklaring van BERNADETTE SOUBIROUS, aan wie de H. Maagd verscheen. De plechtigheden werden opgeluisterd door de tegenwoordigheid van den deken der Fransche Kardinalen, Zijne Em. Luçon, Aartsbisschop van Reims, en negen Fransche Bisschoppen.

Den vorigen dag had 's middags bij de groote processie met het H. Sacrament een opzienbare genezing plaats gehad.

Mejuffrouw Louise Bapt uit Parijs, wier vader en moeder aan tuberculose zijn overleden en wier broer op jeudigen leeftijd aan stuipen stierf, is nu 21 jaar. Ze was volgens het attest van haar dokter lijdend aan tuberculose in de buik (*pleuropéritonite bacillaire).* Op 15-jarigen leeftijd werd ze ziek, op 18 jaar brak zij bij een val van een trap haar heupbeen, eenige maanden daarna kreeg ze pleuris met een bloedspuwing; in 1921 werd ze geopereerd aan den blinden darm, in October 1922 kreeg ze een ernstige bronchitis en in Februari 1923 constateerden de dokters een doorloopende koorts en alle verschijnselen van tuberculose; x-stralen maakten openbaar hoe haar ingewanden waren aangetast.

Toen zij dan ook aan het station van Lourdes aankwam met haar opgezwollen onderlijf, kon een der doktoren niet nalaten uit te roepen: „Nu, als die geneest, dan zal ik aan een wonder gelooven."

Vrijdag 21 Augustus onderzochten haar 4 artsen in het hospitaal van het Asile. Het waren de doktoren Leroux, Clochard, de Maugè en Michelet, benevens professor Rochet van de universiteit van Bordeaux. Zij constateerden, dat de zieke in den meest ernstigen staat verkeerde.

Uitgestrekt op een brancard ontving zij Zaterdag 22 Aug. op de esplanade bij de Sacramentsprocessie, waarbij alle zieken één voor één gezegend worden, ook den zegen met het Allerheiligst Sacrament. Door een plotselinge, hevige smart in haar geheele lichaam verloor zij het bewustzijn. Maar de flauwte duurde slechts eenige seconden. Uit zichzelf langzaam bijkomend, wordt zij, onderwijl de brancadiers haar voorzichtig naar het hospitaal dragen, zich bewust dat ze genezen is. Ze richt zich op en voelt een geweldigen honger en zij, die alleen een weinig vloeibaar voedsel kon gebruiken, eet in het hospitaal met een eetlust van alle gerechten, die op tafel kwamen, waar zij zelf niet het minst verwonderd over was. Dien nacht sliep ze als een gewoon gezond mensch.

Zondag, terwijl meer dan 30.000 katholieken deelnamen aan de feestelijk huldiging van Bernadette, werd ze naar het medisch bureau gebracht. Namens de 50 doktoren, daar aanwezig, legden een 4-tal voor onderzoek aangewezen, een verklaring af en constateerden, dat mejuffrouw Bapt geen enkele der verschijnselen meer vertoonde, die haar ziekte kenmerkten en dat dit feit op geen natuurlijke wijze kan verklaard worden.

Met instemming van alle aanwezige doktoren, plakte de waarnemend directeur van het „Bureau des Constatations" de bekendmaking aan van deze genezing als een miraculeuse gebeurtenis, tot groote vreugde van de duizenden die in Lourdes waren.

— Donderdag namiddag 3 Sept. te 4 uur deed de dagelijksche processie met de H. Saerament haren gewonen omgang.

Toen de heele plechtigheid was afgeloopen en men de vele zieken wegbracht, deden zich plots twee wonderbare voorvallen voor. Een 14-jarige doofstomme jongen kon hooren en spreken en een 20-jarig lam, Italiaansch meisje kon staan en gaan.

Een verder geneeskundig onderzoek zal uitwijzen of men met mirakuleuze genezingen te doen heeft.

Die plotse genezingen zijn in elk geval van zulken wonderen aard dat zij mogen en kunnen meegedeeld worden. In voormelde processie waren enkele bisschoppen aanwezig, waaronder de Aartsbisschop van Turijn en nog twee Italiaansche bisschoppen die Woensdag met 6 treinen bedevaarders aankwamen, verder de bisschoppen uit Poitiers en Bourges.

Een Engelsche groep bedevaarders uit Wimbledon is ook aangekomen.

Een gouden bekroning.

Het was een merkwaardige plechtigheid, toen na de rede, waarin de aftredende Rector Magnificus der Utrechtsche Universiteit, Prof. Dr. NIERSTRASZ op 21 Sept. verslag had gegeven van het verloopen akademiejaar, van het hooge spreekgestoelte afdaalde, om van achter een kleineren katheder, meer van dichtbij, met een korte toespraak, namens de Theologische faculteit *de gouden eerepenning* uit te reiken aan Pater C. FRIETHOFF. O. P. wiens antwoord op de vorig jaar uitgeschreven prijsvraag: *een vergelijkende studie over de praedestinatieleer van Thomas van Aquine en van Calvijn,* deze hooge onderscheiding waardig gekeurd werd.

Er ging iets van verrassing, wellicht ook van verwondering door de menigte, die het groot-auditorium tot in de uiterste hoeken bezette, toen op de eerste rij, deze Dominikaner kloosterling in zijn habijt opstond: een ongewone verschijning was de decoratieve kleedij in het Utrechtsche grootauditorium ongetwijfeld.

En toch .... geheel onbekend was ze er niet en geheel misplaatst nog minder. Want deze ruimte, vroeger dienende tot vergaderzaal der Staten van Utrecht, deze ruimte, waar in 1579 de Unie van Utrecht geteekend werd, en die in 1634 aan de Universiteit werd afgestaan, was eenmaal de groote kapittelzaal der Utrechtsche domheeren, in den roomschen tijd, dat de beroemde Kloostergang, die tot haar toegang geeft en de massieve toren aan den achterkant, één geheel vormde met den imposanten Dom, waar de resteerende brokstukken de wonderlijk mooie en droeve herinnering van bewaren.

In haar bouw en vorm, na Cuypers restauratie in 1879 te duidelijker, toont ze sterke kloosterallures — en menigeen zal bij het zien van dezen dominikaan, van dit lid eener orde, die op wetenschappelijk gebied zooveel beteekende en beteekent, onwillekeurig oude tijden voor zich hebben zien oprijzen.

Maar het nieuwsgierige halzenrekken van het publiek, dat zich tot in de rijen der getoogde professoren voortzette, was begrijpelijk. De hooge figuur van Pater FRIETHOFF, wijd omhangen door den zwarten mantel over het witte habijt, met zijn groote kruin, zoo'n echte monnikskruin, waren een zeldzame verschijning in deze omgeving.

Met zeer waardeerende woorden sprak de rector-magnificus pater FRIETHOFF toe, hem roemend om den wetenschappelijken zin, die in zijn antwoord op de prijsvraag tot uiting gekomen was. Maar ook voor de toekomst verwachtte hij veel van hem: "terug kunt u niet meer. Na dit grootsch debuut, moet u gewonnen blijven voor de wetenschap. *Noblesse oblige."*

Ook het verslag der Theologische faculteit zelve, door prof. SUYLING, als secretaris van den Senaat voorgelezen, huldigde de verdiensten van pater Friethoff niet minder. „Deze behandeling getuigt niet alleen van degelijke studie, maar ook van een beheerschen der stof, die de schr. in staat stelt een beknopt en toch duidelijk beeld te geven van de zaak, waarom het gaat. Hij geeft niet eerst een overzicht van Thomas praedestinatieleer en daarna die van Calvijn, om dan beider leer met elkander te vergelijken, maar hij behandelt in 't 1e hoofdstuk de praedestinatie ten leven om daarna te wijzen op het verschil tusschen Thomas en Calvijn, en in het 2e hoofdstuk de leer der verwerping (en niet de praedestinatie ten doode) om ook ten opzichte van dat punt het verschil tusschen Thomas en Calvijn duidelijk te doen uitkomen. Deze wijze van behandelen heeft voor, dat men niet in herhalingen behoeft te vervallen en bij allerlei onderdeelen telkens het verschil tusschen beiden in 't licht te stellen.

„Het verdienstelijke van deze verhandeling bestaat hierin, dat de schr. aantoont dat de overeenkomst tusschen Thomas en Calvijn voor een groot deel schijnbaar is, en dat bij nader toezien slechts overeenkomst van termen kan worden geconstateerd met volkomen verschil van zaken.

„Hij toont aan, dat men, wil men beide systemen in hun diepste wezen kennen, zich tot de eerste bronnen, de werken van de schrijvers zelven, heeft te wenden, om deze te verstaan, zooals zij door de schrijvers zelve zijn bedoeld.

„Dat is de juiste methode. Hij wijst gedurig op het beginsel, waaruit beider uiteenzettingen voortspruiten en waaruit noodzakelijkerwijze het verschil van beschouwing moet volgen."

„Een enkele opmerking meent de theologische faculteit echter te moeten maken: De reformatorische opvatting van *geloof,* tegenover de roomsche, alsook een nadere omschrijving van de reformatorische opvatting van *genade,* die óók geheel anders is dan de roomsche, waarmede samenhangt het verschil tusschen het aristotelische en het reformatorische Godsbegrip, had zij gaarne in een duidelijk exposé behandeld gezien. Verder meent de fakulteit nog, dat de schr. zich wat al te streng beperkt heeft tot het opgegeven onderwerp. „Maar de wijze, waarop hij zijn onderwerp heeft behandeld," gaat zij verder, getuigt van wetenschappelijken zin. Hij heeft zijn doel vast in het oog gehouden, alle afdwalen op zijpaden vermeden, de gegevens juist gewaardeerd en in een kort en bondig betoog samengevoegd, op een wijze, die het den lezer mogelijk maakt, duidelijk het verschil te zien tusschen de praedestinatieleer van Thomas en van die van Calvijn. Het is daarom dat de theologische fakulteit deze verhandeling de bekroning waardig acht."

De gouden, goed uitgevoerde medaille, die aan Pater FRIETHOFF overhandigd werd, vertoonde aan de eene zijde de beeltenis van H. M. de Koningin, aan de andere een inscriptie, vermeldende het feit der bekroning van „C. X. J. M. FRIETHOFF, *student aan het Seminarie St. Thomas Aquinas te Huissen."*

Pater FRIETHOFF is 28 jaar oud, het vorig jaar priester gewijd en studeert in het klooster der Paters Dominikanen te Huissen bij Arnhem.

De goulet „Ave Maria."

Reeds in onze vorige nummers hebben wij onlangs medegedeeld, dat ongeveer 200 arbeiders onzer eilanden, tot nu toe op Cuba achtergebleven, door den Heer L. KWARTZ van Aruba tot terugkeer waren overgehaald en reeds ingescheept aan boord van de Arubiaansche goulet *Ave Maria.*

Die inscheping heeft op of kort vóór 22 September ll. te Puerto Padre, een havenplaats op de Noord-Oost hoek van Cuba, plaats gehad. Die bark zou dus nu reeds ruim 25 dagen onderweg zijn. Dat is een veel te lange reis. daar het onder gunstige omstandigheden in 8 à 10 dagen kan plaats vinden.

Er is echter deze week iets omtrent de *Ave Maria* bekend geworden. En dat stemt geenszins tot gerustheid.

Deze week Dinsdag namiddag ten 3 uur passeerde het SS. *Stuyvesant* terugkeerend van Colon, tusschen Cabo La Vela (aan de Westkust van Colombiaansch Guagira) en de onbewoonde Monkey-eilanden (50 Mijlen bewesten van Aruba), op hoogstens een mijl afstand de goulet *Ave Maria.* De bemanning gaf seinen met een aan een stok gebonden vlag. Daar deze seinen heelemaal niet beantwoordden aan de internationale seinen, nam de kapitein van de *Stuyvesant* daar geen notitie van. Doch de kapitein en de meeste passagiers zagen ook, dat de bemanning van de *Ave Maria* een roeiboot had uitgezet, en ook daarvan nam de kapitein van de *Stuyvesant* geen notitie en stoomde door.

Wij weten, dat verschillende passagiers van de *Stuyvesant* hier aangekomen aan hun ontevredenheid en verontwaardiging hebben lucht gegeven over het gedrag van den kapitein.

Al zou hij zich ook kunnen verontschuldigen ten opzichte van de waargenomen seinen, toch bleek genoegzaam, dat er van de *Ave Maria* een roeiboot werd uitgezet, dat er iets niet in orde was en men met de *Stuyvesant* de richting zocht te krijgen.

De lange reis maakt het lang niet onwaarschijnlijk, dat er op de *Ave Maria* met ± 250 passagiers gebrek aan water en voedsel was. Wie weet, of de bark misschien niet een lek had opgeloopen Wij vingen verschillende geruchten op, dat de *Ave Maria* niet bijzonder zeewaardig is.

Zoodra dit alles hier op Curaçao in den loop van Woensdag morgen bekend werd, is er draadloos geseind naar het Duitsch S.S. *Galicia,* dat zich toen ongeveer bij *Cabo La Vela* kon bevinden. En dit schip seinde terug, dat het de *Ave Maria* in de omgeving *niet* had opgemerkt. Daarna is, in overleg met den Heer HOEK, havenmeester en loods, op verzoek van ZEx. den Gouverneur, Woensdagmiddag ten half 4 uur de *Neptunus* van de *C. S. M.* de haven uitgestoomd, om te trachten de *Ave Maria* op te sporen.

Het is natuurlijk mogelijk, dat de *Ave Maria* te *Rio Hacha* of *Santa Marta,* twee havens van Colombia is binnengeloopen. Dan zijn de bemanning en de passagiers in veiligheid, alhoewel het daar de gewoonte is zoo'n bark, die voor *die* haven natuurlijk niet de vereischte papieren heeft, eenvoudig aan den ketting te leggen en de bemanning gevangen te zetten uit vrees met contrabandisten te doen te hebben.

Wij moeten nu de terugkomst van de Neptunus of nadere telegrafische berichten uit de omliggende havens afwachten.

Er moet ons nog iets anders van het hart. Onder Gouverneur Helfrich is hier een wet uitgevaardigd, waarbij bepaald werd welk maximum aantal passagiers onze zeilers aan boord mogen nemen en de hoeveel levensmiddelen vastgesteld, die zij verplicht zijn voor zoo'n reis mee te nemen. Dat geldt natuurlijk voor zoover zij uit de havens onzer kolonie uitzeilen.

Doch nu kan iedereen wel op zijn vingers natellen dat 250 en ook 200 passagiers voor een goulet als de *Ave Maria* een abnormaal hoog cijfer is.

En nu zouden wij het wel zoo verstandig gevonden hebben, wanneer in dit geval, nu de *Ave Maria* met een *officieele* opdracht van ons Gouvernement uittoog om die arbeiders van Cuba terug te halen, de zuinigheid niet op die onverantwoordelijke wijze betracht was, om maar elk willekeurig getal arbeiders, dat zich voor inscheping aanmeldt, aan boord te laden. Men wist dat er ± 1000 arbeiders nog op Cuba waren. Op een groot getal viel dus zeker te rekenen en in ieder geval veel te veel om met één enkel schip vervoerd te worden.

Berichten uit de Kolonie.

Welkom.

Met het SS. *van Rensselaer* zijn Dinsdagavond hier aangekomen:

Mevrouw J. BRANTJES-SCHRETLEN, de echtgenoote van Z. Exc. den Gouverneur en de Heeren Kapt. A. F. BORREN, en Luit. D. J. H. M. DE BEER POORTUGAEL met familie, beiden belast met de reorganisatie onzer politie.

— Met het Spaansch SS. *Manuel Arnus* keerde Zondagmorgen weer hier van Cuba terug, de Heer LINDOR KWARTZ, door het Gouvernement van Curaçao belast met de arbeiders onzer kolonie op Cuba achtergebleven weer hier terug te voeren. De Heer L. Kwartz zette Maandag met de *Ligia* zijn reis voort naar Aruba.

Het Plan-Molengraaff.

Geheel in overeenstemming met hetgeen we eenige weken geleden schreven over onze verwachting ten opzichte van het *plan-Molengraaff,* dat het *bij suppletoire begrooting* spoedig opnieuw bij den Raad zal worden ingediend, lazen we in de begrooting van 1926, zooals ze nu door den Minister van Koloniën bij de Tweede Kamer is ingediend, op bladz. 5. het volgende:

„De afvoering door den Raad van het krediet in zake de drinkwatervoorziening had ten doel de aangelegenheid buiten verband met de onderhavige begrooting in afzonderlijke behandeling te nemen. Die behandeling zal vermoedelijk eerlang kunnen plaats vinden, nu het Hoofd van den betrokken dienstak, die enkele maanden voor een dienstreis afwezig is geweest, onlangs derwaarts is teruggekeerd.

„Zooals de ondergeteekende (de Minister van Koloniën) in § 4 reeds heeft te kennen gegeven, stelt hij zich voor, om wanneer — na de afhandeling van de desbetreffende voorstellen door den Kol. Raad — dezen vasten vorm zullen hebben aangenomen, dienaangaande den Nederlandschen begrootings-wetgever te adieeren."

Voorzitter 2de Kamer.

In plaats van den Heer KOOLEN, die minister is geworden, is gekozen tot 1ste Voorzitter der Tweede Kamer in plaats de Heer RUYS DE BEERENBROUCK (oud-minister president) met 61 stemmen,

tot 2e Voorzitter de Heer Dr. J. TH. DE VISSER met 60 stemmen,

tot 3e Voorzitter de Heer Schaper met 54 st.

Deze keuze is door de Koningin bekrachtigd.

Petroleumbron in Holland

De *Maatschappij tot het verrichten van Mijnbouwkundige Werken* in Holland heeft nabij Groenlo in den Achterhoek van Gelderland petroleum aangeboord in vrij aanzienlijke hoeveelheid.

Of de olie in ontginbare hoeveelheid aanwezig is, zal nog nader moeten worden onderzocht.

Het Consulaat-Generaal te Caracas.

Volgens de nieuwe staatsbegrooting is het raadzaam gebleken het consulaat-generaal te Carácas om te zetten in een Gezantschap, omdat „naast de economische belangen in de betrekkingen tusschen Nederland en Venezuela de aanrakingen van politieken aard, ook in verband met de veiligheid van de Kolonie Curaçao, een bijzonder ruime plaats bekleeden.

Het ligt in het voornemen die omzetting te doen geschieden met ingang 1 Juli 1926.

Het traktement van den Gouverneur.

Op de ontworpen Staatsbegrooting voor 1925 heeft de Tweede Kamer indertijd f 5000.— traktementsverhooging voor den gouverneur van Curaçao geschrapt.

In de memorie van toelichting bij de Staatsbegrooting afd.: „koloniën" voor 1926 lezen we nu:

„De Minister van Koloniën a.i. acht het zijn plicht opnieuw een voorstel van gelijke strekking aanhangig te maken, waar nog altijd het bezwaar zich doet gelden, dat het huidig ambtelijk inkomen van den landvoogd als gevolg van den snellen opbloei van het aan zijn bestuur toevertrouwd gewest niet langer in eene juiste verhouding staat tot de voor eene passende bekleeding van het ambt vereischte uitgaven.

Schept namelijk de omstandigheid voor den landvoogd meer en meer toenemende representatieve verplichtingen, daarnevens doet zich het feit voor, dat in de laatste jaren de levensstandaard in het gewest mede ten gevolge van dezelfde oorzaak gestegen is. In dit verband verwijst de Minister naar hetgeen Minister de Graaff ter verdediging van het bedoelde voorstel heeft aangevoerd in de vergadering der Tweede Kamer van 18 December 1924, dat het wel geen onredelijk verlangen mag heeten, dat de gouverneur van Curaçao althans eene zoodanige ambtelijke belooning geniet, dat hij niet uit eigen middelen jaarlijks behoeft bij te passen, wat het Rijk hem te weinig aan inkomen verschaft."

Isla.

Deze week zijn er drie ongelukken gebeurd op de Isla.

Zondagavond ontstond brand in een benzinetank, die gelukkig door de foamiteblusch installatie in korten tijd kon gebluscht worden.

Maandag bekwam iemand werkzaam op het laboratorium verschrikkelijke brandwonden door het brandvatten van zwavelzuur.

Dienzelfdeudag viel een Hollander van een tank een van hoogte van 12 á 13 M. op de ijzeren rails neer.

In- en uitwendig zwaar gekneusd werd hij opgenomen en is dienzelfden avond overleden.

Het Jubilé van de „Reunion San Hose."

Het 25-jarig bestaan van de *„Reunion San Hose"* van Otrabanda is Zondag door het Bestuur en de 150 leden op waardige en enthusiaste wijze gevierd.

De Directeur P. Verriet had recht te zeggen: Vader Kolping, de stichter van de Duitsche *Gesellen Verein* zou over zijn Curaçaosche jongens tevreden geweest zijn.

Na afloop der kerkelijke plechtigheden waren ten 10 uur in het mooi versierde vereenigingslokaal de leden met tal van genoodigden w. o. Mgr. Vuylsteke en paters, Z. Exc. Gouv. Brantjes en adjudant, de Gouvernements Secretaris Boomgaart, de Heer de Lannoy, J. M. J. Ellis enz. bijeengekomen.

Het eigen muziekkorps *Excelsior* onder leiding van de Heer Casiano begroette Z.Exc. den Gouverneur bij zijn binnentreden.

In zijn openings- en welkomstwoord

van de hooge gasten zette de Directeur Pater VERRIET het feit uiteen van de stichting dezer vereeniging, nu 25 jaar geleden door Pastoor V. D. PAVERT, en welk een invloed er van deze Ver. was uitgegaan, door haar kernspreuk: *Pa Birtud na Salud* steeds hoog te houden. Ook aan het Bestuur en de leden der *Reunion* dankt de bloeiende *Coöperatieve Vereeniging en Nijverheid* haar ontstaan, ten slotte ontvouwde de Directeur nog zijn plannen van uitbreiding voor de toekomst.

Nog voerden het woord de Heeren MAX FRAY, HERMAN ZIMMERMAN, HENDRIK KWIERS en JACOBO HERNANDEZ.

Mgr. Vuylsteke sprak het slotwoord dat tevens een dankwoord was aan de stichters, aan allen die in de opeenvolgende jaren tot den bloei der Reunion hadden meegewerkt en somde verschillende middelen op, die in de toekomst nog tot grooteren vooruitgang en bloei zouden kunnen bijdragen.

In de avondvergadering was nu ook Pastoor ST. V. D. PAVERT, de stichter der Vereeniging, tegenwoordig. Onder een kernachtige toespraak van den Directeur en het hartelijk applaus der aanwezigen werd hem hulde gebracht voor zijn groote verdiensten, en hem een zilveren eereteeken op de borst gespeld.

's Avonds had in de zaal van het St. Thomas-College de uitvoering plaats van het pakkende drama: *Triomf des Kruizes*, dat de overwinning van den eersten christen keizer CONSTANTIJN op zijn mededinger Maxentius, de verschijning van het teeken aan den hemel *In hoc signo vinces* verhaalt.

Wij behoeven geen namen te noemen, wie der acteurs het beste gespeeld hebben. Allen hebben hun best gedaan, allen kenden hun rol dóór en dóór, allen hebben groot succès gehad. Men zou niet gezegd hebben dat de meesten hunner voor het eerst op de planken stonden.

Het publiek, dat de zaal tot in de hoeken en voor alle ramen vulde, was enthusiast en bracht dikwijls midden onder het spel bij open doek aan de spelers zijn hulde.

Het was een mooie avond, die ook Dinsdag en gisteren avond herhaald bij een tjokvolle zaal, hetzelfde succes had. Morgenavond 8 uur laatste voorstelling.

Draadloos seinen op de korte golf.

Wat er in den laatsten tijd bekend is geworden omtrent het succes van het draadloos seinen op de *korte golf*, grenst aan het wonderbare.

De Amerikaansche amateurs hebben wel den eersten steen gelegd met het seinen op de korte golf en kregen reeds [illegible] resultaten.

In Holland was het Dr. Koomans, den ingenieur van de rijkstelegraaf, in samenwerking met Dr. Schotel, die er eveneens in slaagden een verbinding *op de kortegolf* met Bandoeng in Oost-Indië en met Curaçao tot stand te brengen.

Binnen een minuut is het mogelijk op een golf van 26, 32 of 42 Meter te werken, met een antenne-energie van ¼ Kilowatt en *veel sterker en zonder luchtstoringen*, terwijl vroeger met golven van vele K.M. lengte en met een energie van 400 tot 800 Kw. gewerkt werd, terwijl men wanhopig werd door de luchtstoringen, die het ontvangen en opnemen van berichten tot een zenuw-uitputtend werk maakten. Radio-instalaties, die zooals dat van Nauen bij Berlijn, Kootwijk in Holland en Bandoeng in Oost-Indië, die vroeger millioenen gekost hebben, zijn waarschijnlijk nu overbodig geworden en kunnen door toestelletjes van een paar duizend gld. vervangen worden.

Ook hier op Curaçao is men den laatsten tijd dag en nacht in de weer met proefnemingen van deze geheel nieuwe vinding en met steeds stijgend succès.

Holland zoowel als Bandoeng worden hier nu geregeld en zeer sterk gehoord. Proefseinen in Kootwijk èn Bandoeng gedurende 24 achtereenvolgende uren konden hier minstens 16 uren achtereen zonder bezwaar of storing of onderbreking geregeld worden opgenomen.

Het grootste voordeel is wel, dat de geweldige luchtstoringen, die men vroeger op de lange golf nooit geheel heeft kunnen overwinnen, nu op de korte golf totaal verdwenen zijn.

Reeds geruimen tijd heeft hier op Curaçao een der telegrafisten, de Heer C. A. BEAUJON, zich door zijn experimenten met de oplossing van dit vraagstuk en met succes beziggehouden. Al voor ruim een maand geleden hoorde hij de kortegolfzender van Holland vrij duidelijk.

Binnenkort zal ook ons draadloos Station zulk een kortegolfzender in bezit krijgen, waardoor het mogelijk wordt rechtstreeks met Holland en Oost-Indië te seinen.

Inmiddels worden de ontvangst- en later ook de zendproeven rusteloos dag en nacht voortgezet.

De ontvanger van de korte golf is opgesteld in het oude quarantaine gebouw op *Mundo Nobo*, waar ook de draadraam-ontvanger staat.

Men is nu druk bezig vergelijkende proeven te nemen tusschen het ontvangen op lange en op korte golf, doch reeds nu wordt beslist de voorkeur gegeven aan den ontvanger op *korte golf*. De teekens, die zeer sterk en helder zonder eenige luchtstoring binnen komen, worden met het grootste gemak opgeschreven.

Door middel van zoo'n simpel station zullen we nu met weinig kosten spoedig geheel onverwacht de rechtstreeksche verbinding met Holland en Indië krijgen.

Het personeel van ons radiostation, dat zich nu al jarenlang op *Daniel* en *Mundo Nobo* op dit gebied heeft bezig gehouden, getraind en een zeldzame ondervinding en oefening heeft eigen gemaakt en nu weer dag en nacht in de weer is met deze nieuwe proeven, heeft recht op onze hartelijk gelukwenschen en den dank van onze bevolking, vooral van het gouvernement en den handel en scheepvaart.

Officieele Berichten.

Aan den kommies der belastingen op Aruba A. Leeflang is op zijn verzoek eervol ontslag uit 's lands dienst verleend, onder toekenning van pensioen.

De tijd. kommies der belastingen G. F. Cruger is definitief als zoodanig benoemd.

Aan den tijd. agent van politie H. W. Verhulsdonk is op zijn verzoek eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

De seinwachter alhier A. Th. Spencer is uit 's lands dienst ontslagen.

Aan den agent van politie Lourens Martis is op grond van gebleken ziekte die hem verhindert zijn dienst te doen, eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

De goulet „Ave Maria".

Tot gisteren avond laat was er omtrent de goulet *Ave Maria* nog geen enkel bericht ingekomen.

Autobus.

A. s. Zaterdag worden er hier met het SS. *Carabobo* uit New-York voor rekening van den Heer MANRIQUE CAPRILES twee autobussen verwacht voor het vervoer van passagiers in de stad langs het vroegere traject der tramlijn. Een mooie verbetering.

ALLERLEI.

Een gekkenhuis in Djambi.

Een correspondent uit Djambi schrijt aan de *„Preanger Bode"* merkwaardige dingen over de toestanden die daar geschapen zijn door de hooge prijzen, welke er betaald worden voor de inlandsche rubber. In de dorpen in de omgeving van Djambi hebben veel personen indertijd rubbertuintjes geplant, waar ze in tijden niets aan gehad hebben, maar die nu, hoewel de geleverde rubber allesbehalve eerste klas is, hun een inkomen geven van vaak 2 tot 300 gulden per week, een geldsom waarmee ze geen raad weten.

Het koeliwerk in Djambi is geheel neergelegd. De menschen weigeren het, en de aankomende booten moeten zelf hun werkvolk meebrengen om te kunnen lossen en laden.

Reeds bij het aan wal stappen, zoo schrijft de gen. correspondent, vallen in de overigens vrij armelijke omgeving een aantal lustig rondsnorrende auto's op, niet slechts simpele Fords, maar ook veel dure merken, b.v. Willys' Knight, waarin in onooglijke plunje gekleede Inlanders zich *parmantig* laten rondrijden. Dit zijn de rijke rubbermenschen, die zoo juist hun lading, waarmee zij eenige weken geleden per vlot de rivier zijn afgezakt, in klinkende munt hebben omgezet en nu gedurende een paar vroolijke dagen van de vruchten van hun arbeid willen genieten. En natuurlijk verrijzen de inrichtingen van vermaak, van allerlei aard, van dag tot dag meer. De bangsawan (komedie stamboel) speelt nu met grooter succes dan de Italiaansche opera op Java. De entréeprijzen van f 3 en meer worden grif betaald en het huis is iederen avond stampvol.

Feitelijk is hier het autorijden uitsluitend een vermaak, evenals de bangsawan. Djambi is naar geen enkelen kant met de overige deelen van het gewest door een weg verbonden en in de plaats zelf is de geheele straatlengte slechts 5 Kilometer. En op deze 5 Kilometer rijden reeds 156 auto's en met elke boot worden nieuwe aangevoerd.

Deze mallemolen vindt men, zij 't ook op kleinere schaal, op een aantal andere plaatsen langs de rivier. Het summum wordt wel bereikt te Moeara Tambesi, waar een auto te beschikken heeft over een weg van 150 Meter lengte en daarin bij gebrek aan ruimte niet kan draaien en dus om den weg beurtelings voor- en achteruit aflegt!

Elke boot brengt eenige vertegenwoordigers van handelshuizen aan, die, aangelokt door den voor hen gunstigen toestand, van de gelegenheid gebruik maken om — dikwijls elders moeilijk verkoopbare — waar aan den man te brengen. Thermosflesschen, rubberjassen, Alpensportkousen, pumps, Europeesche dameshoeden van zeer oude modes, die echter met blijkbare voorliefde door de leden van het sterke geslacht worden gedragen, vinden aftrek tegen exorbitante rijzen. Zoo verkocht b.v. een reiziger aan luxe-horloges in één keer voor 20.000 gulden.

Niet slechts in de hoofdplaats, maar ook in de meer afgelegen doesoens stroomopwaarts ziet men zooiets. In deze doesoens, waar slechts voetpaden zijn, is het een gewoon gezicht, de Inlanders op splinternieuwe fietsen. In sierlijke bochten tusschen de klapperboomen te zien manoeuvreeren.

Van de bankbiljetten is het aantal groote coupures in omloop zeer groot. Niet zelden brengen Inlanders bij de belastingbetaling of bij het betrekken van geneesmiddelen uit de militaire apotheken, den Europeaan in verlegenheid door een bankje van 1000 of 500 gulden aan te bieden, onder bewering geen kleiner te hebben. Bij den Japanschen fotograaf te Djambi is het gebruikelijk geworden, zich met een aan de kleeding vastgehecht bankbiljet van 1000 gulden te laten afbeelden.

Een geschenk voor den H. Vader.

In een particuliere audiëntie heeft Mgr. DOS SANTOS CABRAL, aartsbisschop van Bello Hornzonte in Brazilië, een kostbaar geschenk aan den H. Vader overhandigd.

Het geschenk bestaat uit een kollektie proeven van alle kostbare edelsteenen, welke in de mijnen van den Braziliaanschen staat, Minas Geraes, waarvan Bello Horizonte de hoofdstad is, gevonden worden.

De president van den staat, dr. FERNANDO DE MELLO VIANNA, heeft de edelsteenen op een soort gedenktafel laten bevestigen, die in een kunstvol etui gesloten is.

Onder de tafel staat in het Portugeesch: *„Aan Zijne Heiligheid Paus Pius XI de eerbiedige hulde van den president van Minas Geraes in Brazilië, welks volk leeft, werkt en voorspoed geniet onder den invloed van den Katholieken godsdienst, welke altijd zijn kostbaarst goed zal zijn."*

De H. Vader betuigde den aartsbisschop zijn levendige vreugde over het schoone geschenk en over de hem gebrachte hulde, alsmede over de betuiging van trouw aan de Katholieke Kerk van het verre Braziliaansche land en zeide, dat hij ook den president een geschenk wenschte te geven.

De Braziliaansche bedevaart gaat van Rome uit naar het H. Land en wanneer zij bij haar terugkeer Rome nogmaals aandoet, zal de H. Vader zijn geschenk meegeven.

De aartsbisschop overhandigde den Paus verder nog een wetenschappelijk werk van Dr. LUCIO JOSÉ DE SANTOS, minister van openbaar onderwijs in den staat Minas Geraes, hetwelk het Katholieke Godsbewijs tot onderwerp heeft.

Bij dit boek was voorts nog een huldigingsadres van het Katholieke tijdschrift *„O Horizonte"* gevoegd.

Een kostbare lading.

Op Woensdag 2 September in de vroegte steeg van het vliegveld nabij Berlijn een Junker-vliegtuig op met bestemming Parijs.

Het had als lading 9 millioen pond sterling aan Dawes-obligaties aan boord, tot afbetaling der Duitsche schuld aan Frankrijk.

BUITENLAND.

Een Duitsche Ku-Klux-Klan ontdekt

De Berlijnsche politie is, volgens het *Handelsblad* een rechtsradicale organisatie op het spoor gekomen, die de praktijken van de beruchte Ku Klux Klan in Duitschland wilde toepassen. Zij bestaat al sedert 1923, maar is eerst eenige maanden geleden onder leiding van drie Amerikanen, die in de Ku Klux Klan een leidende rol heeten te spelen, georganiseerd naar het model van de geheimzinnige Amerikaansche organisatie.

Om te beginnen werd de naam veranderd. De leden van den bond — waartoe ook de bekende rechtsradicaal majoor Buckrucker behoort, die indertijd de Putsch te Küstrin ondernam — noemden zich heel romantisch „de ridders van het vurige kruis." Zij moesten onder eede onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan de leiding van de organisatie beloven. Heel plechtig en met alle mogelijke ceremonieel moesten zij op een bloedig kruis waarachter een zwaart-wit-roode vlag met een swastika was opgesteld, ten overstaan van de gemaskerde bontgenooten trouw zweren. Mochten zij zich ooit aan verraad schuldig maken, dan zouden zij doodgemarteld worden.

De leden van deze romantische organisatie waren voor het meerendeel bekende figuren uit de rechtsradicale beweging. De voornaamste punten van het program van „de ridders van het vurige kruis" waren dan ook bevrijding van het vaderland en bestrijding van het Jodendom.

De politie heeft Woensdagmiddag 2 Sept. met een even verrassende als doortastende actie een einde gemaakt aan deze fameuze organisatie. De eerste-luitenant Hildebrandt, die in de nationalistische beweging een groote rol speelt en een zekere dr. Hübner werden gearresteerd. Majoor Buchrucker en de drie Amerikanen schijnen lont te hebben geroken en hebben nog tijdig de plaat gepoetst. De vice president van politie, dr. Friedensburg, heeft gistermiddag de Amerikaansche legatie ingelicht omtrent de bezigheid van de drie Amerikaansche Ku Klux Klan-leden.

De politie is er in geslaagd ook den voornaamsten leider van de „orde der ridders van het vurige kruis" te arresteeren. Het is een kapitein Klapproth, die de eigenlijke organisator der orde was en overal in Duitschland onderafdeelingen had gesticht.

Hij werd, naar het Hbld. meldt, te Wezel aangehouden op het oogenblik, dat hij per auto naar Nederland de wijk wilde nemen.

In het geheel zijn tot dusver 20 leden der orde in hechtenis genomen.

Volgens het „Berl. Tagebl." zijn ook twee van de drie Amerikanen, onder wier oppertoezicht de organisatie was opgebouwd, in Silezië gearresteerd. Het zijn een vader en zoon, beiden predikanten bij een Amerikaansche gemeente te Berlijn. De derde Amerikaan, een jeugdig student, was juist eenige weken geleden naar Amerika teruggekeerd.

De organisatie was een soort völkische loge. De leden waren in drie klassen verdeeld; dienende, leerende en wetende broeders. Door geheime teekenen maakten zij zich aan elkaar bekend. Nieuwe leden moesten geïntroduceerd worden door drie broeders en eerst na een proeftijd van eenige maanden konden zij beëedigd worden. Deze beëediging had plaats in een met zwart behangen kamer ten overstaan van drie wetende broeders, die evenals de K. K. K.-leden gemaskerd waren. Op een zwarte gedekte tafel lagen een bebloed kruis, een doodshoofd, een zwaard en een bijbel.

In de kringen van de ridders ging men er prat op in relatie te staan met den Amerikaanschen auto-koning Ford, die „de onzichtbare meester" werd genoemd.

In elk geval is het een feit, dat de drie Amerikanen, die de eigenlijke leiders der orde waren, over zeer ruime middelen beschikten. Bijna iederen avond hadden in verschillende localiteiten te Berlijn bijeenkomsten der orde plaats.

Men neemt aan, dat een groot gedeelte van de vele moorden, die de laatste jaren op leden van de rechtsradicale organisaties, die van verraad werden verdacht, zijn gepleegd, op rekening van deze orde komen.

De politie heeft bij de verrichte huiszoekingen de hand gelegd op een omvangrijk materiaal. Het aantal personen, die verdacht worden van deelneming aan deze geheime organisatie, bedraagt c.a. 1000.

De „Orde der Ridders van het Vurige Kruis" bestaat uit drie organisaties, die de namen „Wiking", „Germania" en „Heimdal" dragen.

De ontdekking van deze organisatie is heel toevallig. In Berlijn verdween een jonge man, die door de politie werd gezocht. Bij een huiszoeking in de woning der ouders, ontdekte de politie allerlei papieren, die deze Ku-Klux-Klan aan het licht brachten. Hiermede was de weg tot verder onderzoek geopend. Of deze jonge man, die nog niet opgespoord is, tot de „Orde der Ridders van het Vurige Kruis" behoort, is nog niet vastgesteld kunnen worden.

Hoewel tot dusver 20 personen in hechtenis zijn genomen, rust er op een veel grooter aantal, wel een vijftig, verdenking.

Meer arrestaties en huiszoekingen worden dan ook spoedig verwacht.

Padvinders bij den Paus.

Drieduizend padvinders, afkomstig uit Engeland, Frankrijk, België, Spanje, Ierland, Schotland, Oostenrijk, Zwitserland, Amerika, Denemarken, Polen en zevenduizend, afkomstig uit alle streken van Italië, woonden 7 September in de basiliek van St. Pieter de H. Mis bij, welke door den H. Vader werd opgedragen.

De padvinders bereidden den Paus een groote hulde.

In den namiddag ontving de Paus in de Belvedère-hof de padvinders, die elk een lauwer- of olijftak droegen.

Na voor den Paus gedefileerd te hebben, die van zijn hofhouding omringd was, stelden zij zich nabij den pauselijken troon op.

De Paus sprak een rede uit, waarin hij zeide, dat het heilig jaar hem een groote vertroosting had verschaft. Het was echter zeker, dat het schouwspel van heden behoorde tot de grootste vertroostingen.

De H. Vader zeide getroffen te zijn door het feit, dat zooveel duizenden jongemannen getuigenis kwamen afleggen van hun geloof en van hun toewijding jegens den Plaatsbekleeder van Christus en de Kerk.

Hij herinnerden aan de bijzondere voorliefde, die Jezus voor de jongeren toonde en zeide, dat hij in navolging van den Meester zijn grootste genegenheid wilde doen uitgaan naar de jeugd. Hij noemde de padvinders de hoop der groote Katholieke familie, der Kerk en der maatschappij en verklaarde, dat een onontbeerlijke eigenschap der padvinders moet zijn, aan God en Zijn wetten met heel hun hart gehecht te zijn. Het bezit van materieele kracht is niet voldoende; men moet ook den geest verheffen, omdat daar, waar de stof heerscht, er ongebondenheid is en daar, waar de geest heerscht, zachtheid, bescheidenheid en zuiverheid van leven zijn.

De padvinders moeten steeds Gods wetten levendig voor oogen houden.

De Paus vermaande de padvinders, om immer gedachtig te zijn de voornemens in het heilig jaar gemaakt en de geestelijke schatten, in dit jaar verworven.

Hij eindigde met opnieuw zijn vaderlijke genegenheid jegens de padvinders te betuigen en gaf hun tenslotte zijn pauselijken zegen.

Daarna trok de Paus zich in zijn particuliere vertrekken terug, bij zijn heengaan wederom langdurig en hartelijk door de padvinders toegejuicht.

Bekendmaking.

De verkoop van juweelen en van gouden en zilveren voorwerpen ter Spaar- en Beleenbank van Curaçao beleend van den 2n Januari 1924 af tot en met 30 Juni 1924, onder **No. 4072 H** tot en met **3810 I** zal plaats hebben op Donderdag den 22 October a. s. 's morgens ten 9 uur en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao 17 October 1925.

De Voorzitter
8 H. J. C. HENRIQUEZ.

TE HUUR.

De bovenverdieping van ons nieuw gebouw:

Hoek Breedestraat - Keukenstraat.

De bovenverdieping wordt in haar geheel of bij gedeelten verhuurd.

Het gebouw zal vermoedelijk tegen *eind September a.s.* betrokken kunnen worden.

Voor verdere inlichtingen wende men zich tot

10 **MORRIS E. CURIEL & Sons.**